

[Simonsen.]

ringsgoder, som han har i forhold til lønarbejderen. Og hvis hr. Melchior prøver at se på, hvordan lønstatistikken har udviklet sig for disse grupper gennem de senere år, vil han konstatere, at det er lønarbejderen, der via sine vel nok friere ansættelsesforhold i virkeligheden har fået den større lønstigning.

Når hr. Melchior taler om, hvorfor der skal være forskel på månedsløn og ugeløn, må jeg dog lige sige, at det har ikke noget at gøre med det her. Man kan godt være ugelønnet og funktionær. Det har alene noget med arbejdets art at gøre. Det har også noget at gøre med, at der er forskellige arbejdsfunktioner i dette samfund. Der er noget arbejde, som man kan lægge til side, når det fløjter, og der er noget arbejde, som skal gøres færdigt, inden man går hjem. Der er knyttet en lang, lang række forskellige ting til det.

Lad mig så endelig sige til hr. Melchior, at disse almindelige problemer med hensyn til forskelle mellem forskellige lønmodtagergrupper bliver efter min opfattelse ikke løst ved at lave en fælles ansættelseslov, som ingen i virkeligheden er interesseret i. Nu har vi en funktionærlov, og den kan vi tale meget om, men jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, når jeg siger, at funktionærorganisationerne i virkeligheden er ret ligeglade med en funktionærlov. Det, som funktionærorganisationerne ønsker, er selv at forhandle sig frem til de arbejdsvilkår, som de finder er de rigtige for dem, og som de har mulighed for at få gennemført, og dér spiller funktionærloven for dem i virkeligheden ikke nogen rolle.

Endelig skal jeg sige til hr. Ipsen, nu jeg er heroppe, når han taler om, at man lige så godt kan gå over til én uniformeret gruppe som have tre uniformerede grupper, at der er bare én ting, som hr. Ipsen skal være opmærksom på, og det er, at det er ikke sådan, at de grupper er stationære. Der sker med samfundsudviklingen, som også ministeren gjorde rede for, en vældig forandring fra år til år. Der er flere og flere, der bliver funktionærer, tjenestemandsbegrebet skifter karakter osv., men det foregår på en naturlig måde primært som led i kollektive overenskomster.

Melchior (CD):

Jeg tror, jeg alt har sagt, at jeg er enig i, at det skal ikke være stationært, og det skal ikke være nogen fastlåsning, men jeg fik ikke svar på det rent konkrete spørgsmål, om f. eks. hr. Simonsen kunne forklare mig, hvad der retfærdiggør, at en arbejder får en mindre procentdel af sin løn — det er ikke lønnens højde, jeg taler om, for der er arbejdere, der tjener mere end funktionærer, og omvendt — men en mindre procentdel af sin normale løn under sygdom, end en funktionær og en tjenestemand får? Jeg tror ikke, spørgsmålet kan besvares, og det viser mere end tydeligt, at der er en diskriminering, som er tåbelig, og som organisationerne har mavet sig langt med, men ikke er kommet til vejs ende med. Det har før været sådan, at når der var noget, organisationerne ikke kunne komme igennem med, har de ikke haft nogen at indvende imod, at vi har fået en lovgivning herom. Det gælder f. eks. ferie, ATP, en funktionærlovgivning, en arbejderbeskyttelseslovgivning, og det vil ikke være noget indgreb i organisationernes frie stilling, hvis samfundslovgivningsmagten blander sig i dette.

Jeg vil gerne sige til hr. Mølgaard, som siger, at intet er gratis, at det er da rigtigt. Rigdom og velstand har sine følgesygdomme, men derfor ønsker vi ikke hinanden fattigdom, så der er ikke nogen grund til at antage, at der ikke er et efterslæb hos arbejderne. Det er klart, at der til funktionærgoder hører visse funktionærforpligtelser, men jeg er overbevist om — og jeg har mange år i industrien bag mig — at arbejderne er rede til at forstå, at pligter og rettigheder hører sammen.

Så var det beskæmmende, synes jeg, at kommunisternes og SF's ordfører her talte mere om, hvad andre ikke ville være med til, end hvad de selv ville være med til. Det var dog mere naturligt at tage stilling til de her foreliggende tanker end at tale om, hvad andre ved andre lejligheder ikke har villet være med til. Her er der altså en mulighed for at tage os, der har villet være med til det, på ordet, og derfor skulle I tilsige — det ender vel også med, at I gør det — et medarbejderskab, når det kommer til sagen.

Hr. Kaj Hansen var forbavset over, at der var nogen, der vidste så meget om dette